

af fredningsvirksomheden, som de nævnte forhold har nødvendiggjort, anses for påkrævet dels af hensyn til grundejerne, som opnår en hurtigere afgørelse af eventuelle dispensationsandragender, dels af hensyn til overfredningsnævnets varetagelse af de opgaver, der i øvrigt er pålagt det ved loven.

Foruden at udarbejde fredningsplaner — foranstaltninger, som alene tilsigter bevarelse af eksisterende naturværdier — foreslås det i § 37, at udvalgene også skal søge tilvejebragt arealer, der kan anvendes som campingpladser, opholdspladser o. lign. for befolkningen, og søge frie badestrande åbnet for almenheden.

Selv om der er behov for udarbejdelse af fredningsplaner flere steder, er det dog tanken i første omgang kun at nedsætte 2 udvalg, nemlig et udvalg vedrørende Nordsjælland og et udvalg vedrørende Jyllands vestkyst . . . .

Forslagets § 37 tillægger ikke udvalgene nogen besluttende myndighed, men alle spørgsmål om fremskaffelse af arealer til campingpladser, opholdspladser o. lign. samt til frie badestrande skal søges løst på frivillighedens grund. Hvis udvalgene ikke kan opnå den fornødne *aftale med ejeren* af sådanne arealer om, at det offentlige erhverver arealerne eller erhverver sådanne rettigheder over arealerne, at de kan benyttes til det angivne formål, vil udvalgene ikke have anden beføjelse end at indstille til statsministeren, at der rejses fredningssag for de pågældende arealer efter naturfredningslovens almindelige regler.

I denne forbindelse henledes opmærksomheden på, at ministeriet for offentlige arbejder ved § 23 i loven om bestyrelsen af de offentlige veje har hjemmel til ved ekspropriation at erhverve arealer til egentlige *rastepladser* ved vejene. De i § 37 omhandlede opholdspladser tænkes ikke placeret i umiddelbar tilknytning til vejene“.

Lovforslaget henvistes i folketinget til et udvalg, hvis arbejde med sagen resulterede i nogle ændringsforslag (jfr. ovenfor). I udvalgets enstemmige betænkning udtales bl. a.:

„Under forhandlingerne har udvalget bl. a. drøftet spørgsmålet om *udlændinges adgang til at erhverve fast ejendom her i landet*. Da dette spørgsmål imidlertid principielt ingen forbindelse har med naturfredningen, er der enighed om, at spørgsmålet eventuelt må løses ved en særlig lov, jfr. grundlovens § 44, stk. 2.

Statsministeren har under samråd oplyst, at de i § 34 omhandlede udvalg vil få en alsidig sammensætning under videst mulig hensyntagen til lokale forhold, således at de interesserede amts- og sogneråd får lejlighed til at udpege personer i eller uden for deres egen midte, som nyder almindelig tillid og er i besiddelse af lokal-kendskab. Som formand for de nævnte udvalg vil fortrinsvis blive udpeget en amtmand inden for det område, fredningsplanen omfatter.“